ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

20. května 2010 *

Ve věci C-583/08 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 22. prosince 2008,

Christos Gogos, úředník Evropské komise, s bydlištěm ve Waterloo (Belgie), zastoupený N. Korogiannakisem a P. Katsimanim, dikigoroi,

účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel),

přičemž další účastnicí řízení je:

Evropská komise, zastoupená J. Currallem, jako zmocněncem, ve spolupráci s P. I. Anestisem, dikigoros, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: řečtina.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, E. Levits, A. Borg Barthet (zpravodaj), J.-J. Kasel a M. Safjan, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. ledna 2010,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 4. března 2010,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se C. Gogos domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 15. října 2008, Gogos v. Komise (T-66/04, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Soud zamítl jeho

žalobu na zrušení rozhodnutí Komise Evropských společenství stanovící jeho zařazení do platové třídy A7, stupně 3 (dále jen „rozhodnutí o zařazení"), a rozhodnutí ze dne 24. listopadu 2003 o zamítnutí stížnosti, kterou podal u orgánu oprávněného ke jmenování (dále jen „OOJ") proti rozhodnutí o zařazení (dále jen „rozhodnutí o stížnosti").

Právní rámec

2 Článek 31 služebního řádu úředníků Evropských společenství, ve znění použitelném k datu, ke kterému nastaly skutkové okolnosti, které vedly ke vzniku tohoto sporu (dále jen „služební řád"), stanovil:

„1. [...] kandidáti jsou jmenováni následovně:

– úředníci kategorie A [...]:do počáteční platové třídy v jejich kategorii [...];

2. [OOJ] se však může od předchozích ustanovení odchýlit v rámci následujících omezení:

[...]

b) v případě ostatních platových tříd [jakými jsou platové třídy A1, A2, A3 a L/A 3]:

– u jedné třetiny jmenování na volná místa,

– u poloviny jmenování do nově vytvořených míst.

[...]“

3 Článek 32 první a druhý pododstavec služebního řádu stanovil:

„Úředník se přijímá do prvního stupně své platové třídy.

[OOJ] však může s přihlédnutím ke vzdělání a zvláštním odborným zkušenostem dotyčné osoby uznat roky služby v jeho platové třídě; toto uznání nepřesáhne sedmdesát dva měsíců u platových tříd A1 až A 4, L/A 3 a L/A 4 a čtyřicet osm měsíců u ostatních platových tříd.“

4 Článek 45 odst. 2 služebního řádu stanovil:

„Úředník může být převeden z jednoho služebního zařazení do jiného nebo povýšen z jedné kategorie do jiné pouze na základě výběrového řízení."

5 Podle čl. 46 prvního pododstavce služebního řádu:

„Úředník jmenovaný do vyšší platové třídy má ve své nové platové třídě služební léta odpovídající teoretickému platovému stupni nebo nejblíže vyššímu nad teoretickým stupněm dosaženým v jeho předchozí platové třídě zvýšenému o částku dvouročního zvýšení pro jeho novou platovou třídu."

6 Článek 91 odst. 1 služebního řádu zněl následovně:

„Soudní dvůr Evropských společenství má pravomoc rozhodovat ve všech sporech mezi Společenstvím a každou osobou, na kterou se vztahuje tento služební řád, týkajících se zákonnosti opatření, jež se osoby nepříznivě dotýkají ve smyslu čl. 90 odst. 2. Ve sporech majetkoprávní povahy má Soudní dvůr neomezenou soudní pravomoc."

Skutečnosti předcházející sporu

7 Skutkový základ sporu byl v napadeném rozsudku vylíčen následujícím způsobem:

„4 Žalobce C. Gogos, který byl ve službách Evropských společenství od roku 1981, byl přijat Komisí dne 1. října 1986 jako úředník kategorie B platové třídy 5 stupně 1.

5 V roce 1997 se žalobce zúčastnil vnitřního výběrového řízení COM/A/17/96 na postup z kategorie B do kategorie A, pro služební zařazení A7/A6. Část ‚Podmínky pro připuštění do výběrového řízení' uváděla, že výběrového řízení se mohou zúčastnit úředníci a dočasní zaměstnanci, kteří jsou zařazeni do některé z platových tříd kategorie B a kteří odpracovali v této kategorii nejméně sedm služebních let. V části ‚Podmínky přijetí' bylo upřesněno, že jmenování se uskuteční zpravidla v počáteční platové třídě služebního zařazení.

6 Dopisem ze dne 15. prosince 1997 informoval předseda zkušební komise žalobce o rozhodnutí, že nebyl zapsán do seznamu vhodných kandidátů z důvodu skutečnosti, že jeho známka z ústní části zkoušky byla 24 bodů z 50, přičemž požadovaný nejnižší počet bodů byl 25.

7 Na základě žaloby podané žalobcem zrušil Soud rozsudkem ze dne 23. března 2000, Gogos v. Komise (T-95/98, Recueil FP s. I-A-51 a II-219), uvedené rozhodnutí zkušební komise, zejména z důvodu, že [zkušební komise] nedokázala zajistit rovné zacházení se všemi uchazeči v ústní části sporného výběrového řízení.

8 V důsledku toho povolala Komise žalobce dne 25. září 2000 k nové ústní zkoušce. Jelikož žalobce v této zkoušce neuspěl, podal novou žalobu u Soudu, zapsanou pod číslem T-97/01. Po smírném urovnání mezi účastníky řízení se Komise zavázala výjimečně a pouze ve prospěch žalobce prodloužit výběrové řízení COM/A/17/96 (viz usnesení Soudu ze dne 21. října 2002, Gogos v. Komise, T-97/01). Navrhovatel se tedy zúčastnil třetí ústní zkoušky, která se konala dne 8. listopadu 2002.

9 Dopisem ze dne 15. listopadu 2002 Komise žalobci sdělila, že v této zkoušce uspěl a že jeho jméno bylo zapsáno na seznam vhodných kandidátů výběrového řízení COM/A/17/96.

10 Žalobce byl následně jmenován úředníkem ke dni 1. dubna 2003 a byl přiřazen do generálního ředitelství pro regionální politiku, kde pracoval od svého přijetí jakožto úředník kategorie B v roce 1986.

11 Dne 31. března 2003 byl žalobce informován o rozhodnutí […] OOJ o svém zařazení do platové třídy A7 stupně 3 ke dni 1. dubna 2003 […].

12 V souladu s čl. 90 odst. 2 služebního řádu podal žalobce dne 30. června 2003 stížnost proti rozhodnutí [o zařazení]. Na podporu své stížnosti se dovolával porušení článků 31 a 45 služebního řádu, článku 233 ES, zásady rovného zacházení, jakož i smírného urovnání dosaženého mezi účastníky řízení v rámci věci T-97/01. Tvrdil, že jeho úspěch v dotčeném výběrovém řízení mu musí být přičten k okamžiku jeho první ústní zkoušky, tedy 15. prosince 1997, neboť výběrové řízení pro něj bylo znovu otevřeno. Konečně tvrdil, že s ohledem na jeho relevantní zvláštní odborné schopnosti, které je vzhledem k profilu obtížné najít, měl být zařazen do platové třídy A6 s účinnosti ke dni 1. ledna 2002 z důvodu skutečnosti, že první

povýšení uchazečů vnitřního výběrového řízení COM/A/17/96 do platové třídy A6 bylo provedeno již 1. ledna 2001 a že většina z nich byla povýšena do této platové třídy v roce 2003.

13 Tato stížnost byla zamítnuta rozhodnutím OOJ ze dne 24. listopadu 2003 […]. Podle tohoto rozhodnutí se čl. 31 odst. 2 služebního řádu v projednávaném případě nepoužije, neboť se týká pouze nových úředníků. Nemůže tedy být použit na žalobce, který již byl úředníkem kategorie B. Každopádně v jeho spisu nebylo nic výjimečného, co se týče pěti kritérií užívaných pro zařazení všech úředníků při nástupu do služby, a sice vysokoškolské vzdělání, délka a kvalita požadované praxe, relevance zvláštní odborné zkušenosti vzhledem k zastávanému pracovnímu místu a zvláštnost profesního profilu na trhu práce. OOJ se naopak domníval, že výpočet platové třídy a stupně navrhovatele byl proveden správně podle článku 46 služebního řádu."

Řízení před Soudem a napadený rozsudek

8 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 18. února 2004 se C. Gogos domáhal zrušení rozhodnutí o zařazení a rozhodnutí o stížnosti, jakož i uložení náhrady nákladů řízení Komisi nebo, pokud to nebude možné, určení, že každý účastník ponese vlastní náklady řízení.

9 Na podporu své žaloby se navrhovatel dovolával zejména porušení čl. 31 odst. 2 služebního řádu. Krom toho tvrdil, že v důsledku odepření výhod tohoto ustanovení porušil OOJ rovněž článek 233 ES, jakož i zásady rovného zacházení, ekvity, řádné správy a práva na služební postup.

10 Soud nejprve v bodě 30 napadeného rozsudku uvedl, že doslovný výklad čl. 45 odst. 2 a čl. 31 odst. 1 a 2 služebního řádu sice nebrání tomu, aby byl úředník jmenován ve vyšší platové třídě služebního zařazení podle uvedeného čl. 31 odst. 2, pokud uspěje ve vnitřním výběrovém řízení pro postup do vyšší kategorie, avšak brání tomu systematika a účel těchto ustanovení. Soud z toho v bodě 35 téhož rozsudku dovodil, že posledně jmenované ustanovení se nepoužije na situaci navrhovatele.

11 Soud měl dále v bodě 36 napadeného rozsudku za to, že i kdyby bylo uvedené ustanovení použitelné v projednávaném případě, neplyne z něho právo navrhovatele být zařazen do platové třídy A6. Soud tudíž v bodě 41 téhož rozsudku rozhodl, že Komise má širokou posuzovací pravomoc v rámci stanoveném článkem 31 služebního řádu, a to jak pro zkoumání, zda obsazované pracovní místo vyžaduje přijetí úředníka se zvláštní kvalifikací či zda má tento úředník výjimečnou kvalifikaci, tak i pro zkoumání důsledků těchto zjištění. Soud z toho v bodě 42 uvedeného rozsudku dovodil, že nemůže svým posouzením nahradit posouzení OOJ, a tedy se musí omezit na ověření, zda se jednalo o porušení podstatných formálních náležitostí, zda OOJ nezaložil své rozhodnutí na nepřesných nebo neúplných skutkových okolnostech či zda není rozhodnutí stiženo zneužitím pravomoci, zjevně nesprávným posouzením nebo nedostatečným odůvodněním.

12 Poté, co Soud uvedl, že navrhovatel neuvedl žádnou skutečnost, která by umožňovala prokázat, že tomu tak je, dospěl v bodě 44 napadeného rozsudku k závěru, že nesrovnalosti vytýkané navrhovatelem Komisi, kterých se dopustila při jeho přijímání, týkající se porušení článku 233 ES nebo zásad rovného zacházení, ekvity, řádné správy a práva na služební postup, nemohou mít vliv na samotnou legalitu rozhodnutí o zařazení napadeného navrhovatelem.

13 Soud měl dále v bodě 45 napadeného rozsudku za to, že posouzení výjimečné povahy kvalifikace nově přijatého úředníka nelze provádět v abstraktní rovině, ale případ od případu s ohledem na místo, na které má být přijat, což brání tomu, aby se navrhovatel mohl účinně dovolávat porušení zásady rovného zacházení.

14 Konečně Soud v bodu 47 napadeného rozsudku rozhodl, že pokud je v důsledku uspořádání nové ústní zkoušky pro navrhovatele pozdržen okamžik postupu do kategorie A, jakož i okamžik, kdy získá minimální dobu dvou služebních let v platové třídě A7 požadovanou pro povýšení do platové třídy A6 ve smyslu článku 45 služebního řádu, čímž je případně zbaven možnosti být přijat v rámci kategorie A dříve a mít možnost být zohledněn při následných povýšeních, navrhovatel u Soudu z tohoto důvodu nepožádal o finanční odškodnění.

15 Poté, co Soud konstatoval, že vzniku sporu napomohlo chování Komise, které učinilo pro navrhovatele nezbytným uspořádání tří ústních zkoušek, uložil Soud Komisi na základě čl. 87 odst. 3 svého jednacího řádu, aby nesla vlastní náklady řízení a nahradila náklady řízení vynaložené navrhovatelem.

Návrhová žádání účastníků řízení

16 Navrhovatel navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek;

– zrušil rozhodnutí o zařazení i rozhodnutí o stížnosti;

– provedl soudní přezkum v plné jurisdikci a přiznal navrhovateli částku 538 121,79 eur jako náhradu hospodářské újmy vzniklé v důsledku protiprávního jednání Komise, jak vyplývá z rozhodnutí o zařazení, neboť účinky této újmy byly reformou služebního řádu zesíleny na celou dobu trvání života navrhovatele;

– přiznal mu náhradu škody ve výši 50 000 eur za průtahy v řízení u soudu prvního stupně;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení, které vynaložil v řízení v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku.

17 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl jak kasační opravný prostředek, tak i návrh navrhovatele na náhradu škody, která se zakládá na nepřiměřené délce řízení, a uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

18 Na podporu svého kasačního opravného prostředku uvádí navrhovatel dva důvody vycházející zaprvé z nedostatku odůvodnění napadeného rozsudku a zadruhé z nesprávného právního posouzení, kterého se dopustil Soud tím, že nevyužil své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci k tomu, aby mu bez návrhu přiznal náhradu škody vzniklé v souvislosti s jeho služebním zařazením. Krom toho se domáhá náhrady škody z důvodu nepřiměřené délky řízení před Soudem.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumenty účastníků řízení

19 Prvním důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatel Soudu vytýká, že nezkoumal pět ze šesti důvodů, které vznesl na podporu žaloby na neplatnost u tohoto soudu, a že nedostatečně odůvodnil zamítnutí žaloby směřující jak vůči rozhodnutí o zařazení, tak i vůči rozhodnutí o stížnosti.

20 Zejména Soudu vytýká, že zamítl bez odůvodnění a na základě naprosto svévolných závěrů důvody neplatnosti vycházející z porušení článku 233 ES, resp. zásady rovného zacházení, ekvity, řádné správy a práva na služební postup.

21 Navrhovatel krom toho tvrdí, že Soud byl povinen samostatně zkoumat důvod kasačního opravného prostředku vycházejícího z porušení zásady rovného zacházení, aniž byl takový přezkum podřízen ověřování podmínek uvedených v čl. 31 odst. 2 služebního řádu.

22 Komise tvrdí, že tento důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný. Podle Komise uvedl C. Gogos v prvním stupni pouze jeden důvod neplatnosti, vycházející výlučně z porušení čl. 31 odst. 2 služebního řádu, a ostatní ustanovení a zásady byly uvedeny pouze podpůrně. Tím, že se navrhovatel snaží povýšit ve stadiu kasačního opravného prostředku své doplňkové argumenty na samostatné důvody neplatnosti, uvádí ve skutečnosti nové důvody kasačního opravného prostředku.

Závěry Soudního dvora

– K přípustnosti

23 Úvodem je třeba připomenout, že jak vyplývá z ustanovení čl. 42 odst. 2 prvního pododstavce ve spojení s článkem 118 jednacího řádu Soudního dvora, je předkládání nových žalobních důvodů ve stadiu kasačního opravného prostředku zakázáno.

24 Jak nicméně uvedla generální advokátka v bodě 33 svého stanoviska, účelem těchto ustanovení je zabránit v souladu s tím, co stanoví čl. 113 odst. 2 uvedeného jednacího řádu, aby kasační opravný prostředek měnil předmět sporu před Soudem (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 1. června 1994, Komise v. Brazzelli Lualdi a další, C-136/92 P, Recueil, s. I-1981, body 57 až 59; ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 165; ze dne 18. ledna 2007, PKK a KNK v. Rada, C-229/05 P, Sb. rozh. s. I-439, bod 66, jakož i ze dne 2. dubna 2009, France Télécom v. Komise, C-202/07 P, Sb. rozh. s. I-2369, bod 60).

25 V projednávaném případě je však třeba konstatovat, jak uvedla generální advokátka v bodě 34 svého stanoviska, že C. Gogos věnoval ve své žalobě před Soudem významnou část článku 233 ES a zásadám rovného zacházení, ekvity, řádné správy a práva na služební postup.

26 Christos Gogos vytýká v rámci kasačního opravného prostředku napadenému rozsudku, že nezohlednil dostatečně podstatné části jeho argumentace, kterou rozvinul v prvoinstančním řízení, a žádá Soudní dvůr, aby ověřil, zda se Soud zabýval

skutečnostmi vylíčenými již v prvním stupni takovým způsobem, jaký splňuje požadavky odůvodnění rozsudku.

27 Je třeba tudíž mít za to, že první důvod kasačního opravného prostředku nemá za následek to, že je Soudnímu dvoru předložen spor v širším rozsahu než spor, který projednával Soud.

28 Proto je třeba považovat uvedený důvod kasačního opravného prostředku za přípustný.

– K věci samé

29 Je třeba připomenout, že důvod kasačního opravného prostředku vycházející z nedostatečné odpovědi Soudu na žalobní důvod uplatněný v prvním stupni v postatě znamená, že je vytýkáno porušení povinnosti uvést odůvodnění vyplývající z článku 36 statutu Soudního dvora Evropské unie, použitelného na Soud (nyní Tribunál Evropské unie) podle čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu a článku 81 jednacího řádu Tribunálu (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 1. října 1991, Vidrányi v. Komise, C-283/90 P, Recueil, s. I-4339, bod 29, a ze dne 11. září 2003, Belgie v. Komise, C-197/99 P, Recueil, s. I-8461, bod 80 ve spojení s bodem 83).

30 Podle ustálené judikatury povinnost uvést odůvodnění, která přísluší Soudu, mu neukládá, aby poskytl vysvětlení, ve kterém by se vyčerpávajícím způsobem postupně zabýval každou z úvah uvedených účastníky sporu, a že odůvodnění Soudu tedy může být implicitní za podmínky, že umožní zúčastněným osobám seznámit se s důvody, proč Soud nepřijal jejich argumenty, a Soudnímu dvoru disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby mohl vykonat svůj soudní přezkum (viz zejména rozsudek ze dne 9. října 2008, Chetcuti v. Komise, C-16/07 P, Recueil, s. I-7469, bod 87, a ze dne

16. července 2009, Komise v. Schneider Electric, C-440/07 P, Sb. rozh. s. I-6413, bod 135).

31 V tomto ohledu z napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že Soud odpověděl na argument navrhovatele, podle kterého OOJ porušil odepřením výhod upravených v čl. 31 odst. 2 služebního řádu rovněž článek 233 ES, jakož i zásadu rovného zacházení, ekvity, řádné správy a práva na služební postup.

32 Po zamítnutí žalobního důvodu vycházejícího z porušení čl. 31 odst. 2 služebního řádu totiž Soud v bodě 44 napadeného rozsudku uvedl, že v důsledku toho „nesrovnalosti vytýkané navrhovatelem Komisi, kterých se dopustila při jeho přijímání, týkající se porušení článku 233 ES nebo zásad rovného zacházení, ekvity, řádné správy a práva na služební postup, nemohou mít vliv na samotnou legalitu rozhodnutí o zařazení napadeného navrhovatelem".

33 Je tak nutné konstatovat, že z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že Soud zamítl dotčené žalobní důvody z týchž stejných důvodů, z jakých zamítl žalobní důvod vycházející z porušení čl. 31 odst. 2 služebního řádu.

34 Co se týče argumentace navrhovatele, podle níž byl Soud povinen samostatně zkoumat porušení zásady rovného zacházení, je třeba podotknout, že v bodech 45 a 46 napadeného rozsudku byly jasně vysvětleny důvody, na základě kterých měl uvedený soud za to, že tato zásada neumožňuje zařazení navrhovatele do vyšší platové třídy služebního zařazení.

35 Skutečnost, že Soud dospěl ve věci samé k odlišnému závěru než navrhovatel, nemůže sama o sobě postihnout napadený rozsudek nedostatkem odůvodnění (rozsudek ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, Sb. rozh. s. I-4333, bod 80).

36 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba dospět k závěru, že odůvodnění napadeného rozsudku umožňuje právně dostačujícím způsobem seznámit se s důvody, proč Soud zamítl výtky vznesené navrhovatelem v prvním stupni.

37 První důvod dovolávaný navrhovatelem na podporu jeho kasačního opravného prostředku tudíž musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumenty účastníků řízení

38 Svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatel Soudu vytýká, že nevyužil pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci, která mu přísluší ve sporech majetkoprávní povahy, aby mu bez návrhu přiznal náhradu škody.

39 Navrhovatel zaměřuje svoji kritiku zejména na bod 47 napadeného rozsudku, ve kterém Soud v podstatě rozhodl, že ačkoliv v důsledku uspořádání nové ústní zkoušky navrhovatel ztratil možnost být povýšen dříve do kategorie A, a v důsledku toho

rychleji dosáhnout povýšení v rámci tohoto nového služebního zařazení, nepožádal za tímto účelem Soud o finanční odškodnění.

40 Komise tvrdí, že tento důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný, neboť byl poprvé vznesen v rámci kasačního opravného prostředku. Dodává, že v projednávaném případě nebylo každopádně důvodu přiznat navrhovateli náhradu škody, a tudíž neexistoval základ umožňující Soudu vykonat svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci ve sporech majetkoprávní povahy.

Závěry Soudního dvora

– K přípustnosti

41 Jak uvedla generální advokátka v bodě 50 svého stanoviska, otázka, zda byl Soud povinen přiznat navrhovateli bez návrhu finanční vyrovnání, je právní otázkou, kterou lze zkoumat v řízení o kasačním opravném prostředku a jejíž přípustnost není podmíněna tím, že navrhovatel podal žádost o náhradu škody v prvním stupni.

42 Takového tvrzení, jaké spočívá v podstatě ve výtce, že Soud nevzal na zřetel rozsah svých pravomocí, se totiž nelze již z jeho povahy dovolávat v prvním stupni, takže námitka nepřípustnosti vznesená Komisí musí být zamítnuta.

43 Druhý důvod dovolávaný navrhovatelem na podporu jeho kasačního opravného prostředku je třeba prohlásit za přípustný.

– K věci samé

44 Podle ustálené judikatury čl. 91 odst. 1 druhá věta služebního řádu přiznává Soudu ve sporech majetkoprávní povahy pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, v jejímž rámci má pravomoc, je-li to třeba, uložit i bez návrhu žalovanému účastníkovi zaplacení náhrady škody způsobené jeho zaviněním a v takovém případě posoudit *ex aequo et bono* s ohledem na všechny okolnosti věci utrpěnou újmu (viz zejména rozsudky ze dne 5. června 1980, Oberthür v. Komise, 24/79, Recueil, s. 1743, bod 14; ze dne 27 října 1987, Houyoux a Guery v. Komise, 176/86 a 177/86, Recueil, s. 4333, bod 16; ze dne 17 dubna 1997, de Compte v. Parlament, C-90/95 P, Recueil, s. I-1999, bod 45, a ze dne 21. února 2008, Komise v. Girardot, C-348/06 P, Sb. rozh. s. I-833, bod 58).

45 „Spory majetkoprávní povahy“ ve smyslu tohoto ustanovení představují zejména žaloby na náhradu škody zaměstnanců proti orgánu, jakož i všechny žaloby, které směřují k tomu, aby orgán zaplatil zaměstnanci částku, o které má tento zaměstnanec za to, že mu ji dluží na základě služebního řádu nebo jiného aktu, který upravuje jejich pracovněprávní vztahy (viz rozsudek ze dne 18. prosince 2007, Weißenfels v. Parlament, C-135/06 P, Sb. rozh. s. I-12041, bod 65).

46 Podle judikatury Soudního dvora může spor majetkoprávní povahy ve smyslu čl. 91 odst. 1 služebního řádu vzniknout na základě žaloby, kterou se úředník domáhá zrušení rozhodnutí týkajícího se jeho služebního postavení (viz výše uvedené rozsudky Oberthür v. Komise, bod 14, jakož i Houyoux a Guery v. Komise, bod 16 ve spojení s bodem 1).

47 Soudní dvůr již zejména rozhodl, že žaloba, kterou se úředník domáhá soudního přezkumu legality svého služebního zařazení, vyvolá spor majetkoprávní povahy (rozsudek ze dne 8. července 1965, Krawczynski v. Komise, 83/63, Recueil, s. 773, 786). Jak uvedla generální advokátka v bodě 58 svého stanoviska, tento závěr spočívá na úvaze, podle které rozhodnutí OOJ o zařazení úředníka nemá pouze účinky na služební postup dotčeného úředníka a jeho postavení v rámci hierarchie orgánu, ale má i přímý vliv i na jeho majetkoprávní nároky, zejména na výši jeho odměny podle služebního řádu.

48 Vyplývá z toho, že žaloba podaná v prvním stupni C. Gogosem byla majetkoprávní povahy ve smyslu čl. 91 odst. 1 služebního řádu. Soud měl tudíž v projednávaném případě pravomoc k přezkumu v plné jurisdikci .

49 Pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci udělená soudu Unie v čl. 91 odst. 1 služebního řádu pověřuje tento soud úplným rozhodnutím o sporech, které mu byly předloženy (výše uvedený rozsudek Weißenfels v. Parlament, bod 67, a rozsudek ze dne 17. prosince 2009, Réexamen M v. EMEA, C-197/09 RX-II, Sb. rozh. s. I-12033, bod 56).

50 Jak uvedla generální advokátka bodě 66 svého stanoviska, má být touto pravomocí soudům Unie umožněno zabezpečit praktickou účinnost jimi vydaných zrušovacích

rozsudků ve sporech týkajících se veřejné služby, takže pokud nestačí zrušení vadného rozhodnutí OOJ k prosazení práv dotčeného úředníka nebo k účinnému hájení jeho zájmů, může mu soud Unie přiznat náhradu škody i bez návrhu.

51 Je sice pravda, že v projednávaném případě Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o zařazení a rozhodnutí o stížnosti nejsou stiženy nesprávným právním posouzením, avšak je třeba připomenout, že jak bylo uvedeno v bodě 44 tohoto rozsudku, pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci rovněž umožňuje soudům Unie uložit žalované straně i bez návrhu, aby nahradila újmu způsobenou svým nesprávným služebním postupem, a to i v případě, že tento soud nezruší napadené rozhodnutí.

52 Jak uvedla generální advokátka v bodech 68 a 75 svého stanoviska, je nicméně třeba konstatovat, že újma vzniklá v projednávaném případě C. Gogosovi, týkající se jeho odměny a služebního zařazení, nebyla zapříčiněna rozhodnutím o zařazení ani rozhodnutím o stížnosti, ale nesprávným právním posouzením Komise v rámci výběrového řízení, což C. Gogos v rámci tohoto řízení neuvádí.

53 Za těchto podmínek Soud postupoval správně, když nevyužil své pravomoci k přezkumu v plné jurisdikci, takže druhý důvod dovolávaný navrhovatelem na podporu jeho kasačního opravného prostředku musí být rovněž zamítnut jako neopodstatněný.

K návrhu na náhradu škody z důvodu nepřiměřené délky řízení před Soudem

Argumentace účastníků řízení

54 Navrhovatel se domáhá, aby mu Soudní dvůr přiznal částku 50 000 eur jako náhradu škody z důvodu nepřiměřené délky řízení před Soudem.

55 Komise tvrdí, že se jedná o nový návrh, uplatněný poprvé ve stadiu kasačního opravného prostředku, takže musí být odmítnut jako nepřípustný. Dodává, že tento návrh je každopádně zjevně nepodložený.

Závěry Soudního dvora

56 V tomto ohledu je třeba připomenout, že nedodržení přiměřené lhůty rozhodování ze strany Soudu by sice za předpokladu, že by bylo prokázáno, mohlo vést k žalobě na náhradu škody proti Evropské unii na základě ustanovení článku 268 SFEU ve spojení s čl. 340 druhým pododstavcem SFEU (rozsudek ze dne 16. července 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise, C-385/07 P, Sb. rozh. s. I-6155, bod 195), avšak čl. 113 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že v rámci kasačního opravného prostředku musí návrhové žádání navrhovatele směřovat k úplnému nebo částečnému zrušení rozhodnutí Soudu prvního stupně a případně k úplnému nebo částečnému vyhovění návrhovému žádání, které bylo vzneseno v prvním

stupni (rozsudek ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise, Sb. rozh. s. I-6513, bod 205).

57 Pokud tedy nic nenasvědčuje tomu, že délka trvání řízení měla vliv na vyřešení sporu, nemůže vést důvod vycházející z toho, že řízení před Soudem překročilo požadavky na dodržení přiměřené lhůty, obecně ke zrušení rozsudku vydaného Soudem, a tedy musí být prohlášen za nepřípustný (výše uvedený rozsudek FIAMM, body 203 a 211).

58 Christos Gogos však nijak netvrdil, že údajně nepřiměřená délka trvání řízení měla vliv na vyřešení sporu před Soudem, ani nepožadoval, aby byl napadený rozsudek z tohoto důvodu zrušen.

59 Za těchto podmínek musí být návrh na náhradu škody, kterou podal navrhovatel v rámci tohoto kasačního opravného prostředku, odmítnut jako nepřípustný.

60 Z výše uvedených úvah vyplývá, že kasační opravný prostředek je třeba zamítnout.

K nákladům řízení

61 Podle čl. 69 odst. 2 prvního pododstavce jednacího řádu, použitelného na řízení o kasačním opravném prostředku podle článku 118 tohoto jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

62 Podle čl. 122 druhého pododstavce druhé odrážky téhož jednacího řádu může nicméně Soudní dvůr v případě kasačních opravných prostředků podaných úředníky nebo jinými zaměstnanci některého orgánu rozhodnout, že se náklady řízení rozdělí mezi účastníky řízení, pokud to vyžadují ohledy spravedlivého řešení.

63 Za okolností v projednávané věci je třeba použít toto ustanovení a rozhodnout, že každý účastník řízení ponese vlastní náklady.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Christos Gogos a Evropská komise ponesou vlastní náklady řízení.

Podpisy.